

**James Joyce: Ruomenoja pennin kappale
(Pomes Penyeach, 1927)
Suomennos Jusu Annala, 2007**

Tilly

Hän matkaa jälkeen talvisen auringon,
kannustaen karjaa kylmän punertavalla tiellä,
hän ohjaa elikot Cabran ylle,
kutsuen niitä, äänellä jonka ne tuntevat.

Ääni kertoo niille, on koti lämpöinen.
Ne ammuvat ja tekevät eläimellistä musiikkia kavioillaan.
Hän ohjaa niitä edellään kukkivalla oksallaan,
höyry pilveilee niiden otsilla.

Moukka, sido karja yhteen,
tänä yönä ojennu tulen ääreen!
Minä vuodan mustan virran luona
vuoksi revityn oksani!

Dublin, 1904

Katsellessa San Sabban neulaveneitä

Kuulin nuorten sydänten valittavan
lemmenholhokin ylle vilkuilevana soutaa
ja kuulin preerian ruohon huokailevan:
Ei enää, enää ei palaa!

Oi sydämet, oi huokaileva ruoho,
lemmentuuliviiriesi suru on turhaa!
Villi tuuli ohitse käy, ei enää aio
palata, ei enää palaa.

Trieste, 1912

Tyttäreni annettu kukka

Hauraan valkea ruusu
ja heiveröiset ovat hänen kätensä
jolla on kuivettunut ja kalpeampi sielu
kuin ajan aalto kelmeä.

Ruusunhauras ja kaunis - - heiveröisin silti
sinä kätkeyin, hiljaisissa silmissäsi
ihmetys villi
minun siniverinen lapseni.

Trieste, 1912

Hän suree Ragoonin yllä

Ragoonissa sade putoaa hiljalleen, hiljalleen pudoten,
minne tumma rakastajani käy maata.
Suruisa on minua kutsuva äänensä, surullisena kutsuen,
kuunnousua harmaata.

Rakas, sinä kuulet kuinka pehmyt,
kuinka suruisa on hänen äänensä iäti kutsuva,
iäti vastaamaton ja tumma sade putoava,
on silloin kuin nyt.

Myös tummat sydämemme, oi rakas, voivat käydä maaten
ja kylmetä lailla hänen sydämensä surullisen
alla kuunharmaan nokkosten,
mustan mullan ja mumisevan sateen.

Trieste, 1913

Tutto è sciolto

Merihämärä, on taivas linnuton,
ainoa yksinäinen tähti lävistää lännen,
rakkauden aika, muistamaton,
kuten sinä, rakastava sydän, niin heikko, niin etäinen.

Puhtaiden nuorien silmien pehmeä katse, vilpitön otsa,
hyvältä hiukset tuoksuvat,
kuin hiljaisuus nyt pudottaessa
läpi iltahämärän ilmaan putoavat.

Miksi sitten, nuo muistamamme ujon
ihanat houkutukset, repivät
kun rakas rakastaa hän antautui huokaisten
oliko kaikki pelkästään sinun?

Trieste, 1914

Fontanan rannalla

Tuuli valittaa ja valittavat rannan pienet kivet,
hullut laituripylväät voihkivat;
seniilin meren laskiessa jokaiset
limahopeiset kivet.

Valittavasta tuulesta ja kylmemmästä
harmaasta merestä peittelen hänet lämpimään
ja kosketan hänen poikamaista kättä
ja vapisevia hienoluisia olkapäitään.

Pelko ympärillämme, laskeudu
yllemme pelon synkkyys
ja sydämessäni kuinka syvä päättymätön
rakkauden särkevyys!

Trieste, 1914

Koruttomuudet

*O bella bionda,
Sei come londa!*

Laimeudesta hohteen ja kasteen kylmän suloisen
kutoo kuu hiljaisuuden seittiä
äänettömään puutarhaan jossa lapsonen
kerää koruttomia salaatinlehtiä.

Kuukasteen tähdet riippuvissa hiuksissaan
ja kuunvalo, hänen nuorta otsaa suutelet
ja, keräten, hän laulaa ilmaan:
Kaunis kuin aalto, kaunis sinä olet!

Ole minun, rukoilen, korvin herkistynein
suojaa minua hänen lapsekkaalta hyminältä
ja suojattu on minun sydämeini
kuun koruttomuudet keränneeltä.

Trieste, 1915

Tulva

Kullanruskeana tyydytetyssä tulvassa kiviköynnösten
tertut kohoavat ja huojuvat.
Valtavat siivet yllä lauhkeiden vesien
päivän synkkyyttä hautovat.

Kuihtuvat vedet julmasti huojuen
ja kohottaen sen rikkaruohoista harjaa
jossa hautova päivä alas mereen
tylsistyneenä väheksyen tuijottaa.

Oi kultainen köynnös, koho ja huojuta
rakkauden täyttämään tulvaan tertut hedelmiesi,
lauhkeana ja valtavana ja julmana
kuin sinun epäilysi!

Trieste, 1915

Yöpalanen

Hämärässä riutuen
kalpeat tähdet niiden soihtuja
ympäriinsä heiluttaa.
Haamutulet taivaan kaukaiselta reunalta haaleasti valaisten
holvikaarien kohoavia kaaria,
yön synnintummaa keskilaivaa.

Serafi
eksyneet isännät herättelee
palvellakseen siihen asti
kuuttomassa hämärässä jokainen hairahdus, vaimentuen, hämärtyy
milloin hän on kohottautuneena ja ravistelee
hänen suitsukeastiaansa.

Ja pitkänä ja äänekkäänä
kohoaa ylös yön keskilaiva
tähtikellojen sointuvuus
kuin lohduton suitsuke velloen, pilvi pilvessä,
tyhjiyösaston ihaileva
sielujen kadotus.

Trieste, 1915

Yksin

Iltapäivän harmaankultaiset verkot
tekevät koko yön huntua.
Nukkuvan järven rantavalot,
puut kiemurtelevat polkua.

Leikkisä ruokolehti yöhön kuiskaa
nimeä - - hänen nimeään –
ja koko sieluni on iloissaan
haaletessa häpeän.

Zürich, 1916

Muisto pelureista keskiyön peilissä

He puhuvat rakkauden kieltä. Kiristelee
kolmeatoista hammasta
sinun kapea kitasi virnistää. Sivaltelee
sinun kutinasi ja vapinasi, lihan alaston ahneus.
Sinuun on ummehtunut rakkauden henkäys, sanotettuna tai laulettuna,
kuin kissan henkäys, kielen karheus,
niin happamana.

Tämä harmaus joka tuijottaen
ei valehtele, luu ja alaston iho.
Jätä rasvaiset huulet heidän suuteluun. Ei kukaan aio
valita häntä mitä näet suussa olevan.
Kamala nälkä hänen hetkeään pitele.
Kiskaise eteen sydämesi, suolaveri, hedelmä kyynelten.
Kiskaise ja niele!

Zürich, 1917

Bahnhofstrasse

Silmät jotka merkitsevät tien pilkkaavat minua
mihin päädyn päivän aattona.

Harmaalla tiellä kenen violettimerkkinä
on tähti lupauksien vyyhtenä.

Oi pahuuden tähti! tuskan tähti!
korkealtakuultu nuoruus palaamatta lähti

eikä tiedä vielä viisautta vanhan sydämen
merkkejä jotka pilkkaavat minua kun lähdän.

Zürich, 1918

Rukous

Uudestaan!

Tule, anna, luovuta kaikki voimasi minuun!

Kaukaa hiljainen sana hajoaviin aivoihin kuiskaa
sen julman rauhallisuuden, kurjuudelle alistuu,
varoen hänen kunnioitustaan kuten ennalta määrätty sielu.
Lopeta, äänetön rakkaus! Tuomioni!

Sokaise minut tummalla läheisyydelläsi, oi ole armollinen,
tahtoni rakastettu vihollinen!

En tohdi kestää kylmää kosketusta jota pelkään.

Kisko minusta hiljalleen

hidas elämä! Kumarru syvemmälle minuun, uhkaava pää,
ylpeänä minun tuhostani, muistaen, säälien
hän joka on, hän joka oli!

Uudestaan!

Yhdessä, yön laskostamina, he laskeutuvat maailmaan. Kuulen
kaukaa hänen hiljaisen sanan hajoaviin aivoihini kuiskaavan.

Tule! Minä antaudun. Kumarru syvemmälle minuun! Täällä olen.

Alistaja, älä jätä minua! Ainoa ilo, ainoa kärsimys,
ota minut, pelasta, rauhoita minut, oi säästä minut!

Pariisi, 1924

Ecce puer*

Syntynyt on lapsi
jälkeen pimeyden;
ilot ja surut
repivät sydämen.

Rauhaisana kehdoissaan
elämä makaa.
Rakkaus ja armo
hänen silmänsä avaa!

On lasiin
nuori elämä hengittänyt;
maailman jota ollut ei
ohitse jo käy nyt.

Vanhuksen mentyä
nukahtanut on lapsi.
Oi, isän jättämä,
suo pojalleksi anteeksi!

Pariisi, 1932

**Runo ei alun perin kuulu Pomes Penyeach runojen kokoelmaan,
vaan julkaistiin kokoelmassa Collected Poems, 1936.*